

Neděle 25.4.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Lk 14,15-24 „Pojďte, vše už je připraveno“

Vlastně tu situaci dobře známe. Jako sbor připravujeme atraktivní program, snažíme se na nic nezapomenout, dáme inzerát do novin, informaci na internetové stránky, vytiskneme pozvánky a pozveme hosty. Modlíme se za dobré Boží slovo, za radostný zpěv a jasná svědectví. Vyhlížíme hosty, čekáme, že někdo z pozvaných přijde, ale nikdo se neobjeví. Někdy je to tak jako v tom podobenství, že „se jeden jako druhý začne vymlouvat“ (v. 18), jindy se pozvaní ani neomlouvají ani nic nevysvětlují. A tak se ptáme, *kde se stala chyba? Co jsme udělali špatně?* Pak si možná připadáme trochu jako ten hostitel, který připravil slavnostní večeři, ale na jeho pozvání nikdo nepřišel.

1. Nová nabídka – změna programu?

Ptáme se, jak může křesťanský sbor, Kristova církev uspokojit vysoké nároky lidí v 21. století? Je kázání evangelia příliš nesrozumitelné anebo primitivní? Jsou naše bohoslužby nudné a nezábavné? Chybí u toho moderní hudba, slovní projev na vyšší úrovni anebo ještě něco jiného? To jsou otázky, na které hledají odpověď křesťané ve staršovstvech, ve vedeních církví, na různých konferencích. Podívejme se zpátky do Bible. Co dělá hostitel, když hosté neprijdou?

Vyslechne si omluvy těch prvních pozvaných. Jeden si pořídil nemovitost – pozemek, další investoval do podnikání/hospodářství, třetí se oženil a proto nemůže přijít. Všechno to jsou docela slušné a pádné důvody. Nejsou to maličkosti. Hostitel to neprobírá ani se svými služebníky ani s pozvanými. On se jednoduše rozhněval, rozzlobil, prostě naštal. NAŠTVALO ho to, že pozvaní vůbec nepochopili výjimečnost pozvání! Dali přednost sice důležitým, ale ne té nejdůležitější věci. Posílá svého služebníka podruhé, ale ne k těm, kteří pozvání odmítli. Aby je snad přemlouval. Neposílá ho zjišťovat, jestli nemají nějaká zvláštní přání a za jakých okolností by třeba přišli. Posílá ho pozvat úplně jiné hosty! Prostě mu došla trpělivost a své pozvání zaměří na úplně jinou skupinu lidí. „*Vyjdí rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem chudé, zmrzačené, slepé a chromé.*“ – Hostitel nemění svou nabídku ani svůj program. Sestaví novou listinu pozvaných. Chudí, zmrzačení, slepí a chromí – ti nejsou moc nároční, nemají zvláštní požadavky, stačí jim něco málo k jídlu a trochu lidského zájmu. Nakonec jde služebník se stejným pozváním ještě potřetí, protože u stolu je pořád místo. Na cestách a u ohrad/mezi ploty najde ještě další, kteří nemají problém pozvání přijmout. Tak se zaplní všechna místa a hostina může začít.

2. Naléhavé pozvání

Celé to vyprávění je Ježíšovým podobenstvím. Pán Ježíš rád vyprávěl takové příběhy ze života, kterým lidé rozuměli a kterými přibližoval duchovní skutečnosti. Mluvil s nimi o Bohu, o nebi, o duchovním životě z různých pohledů. Mluvil o hříchu a potřebě odpuštění, ukazoval na problém pýchy, sobectví, pomocí obyčejných příběhů dokázal přiblížit, co je milosrdenství. V tom dnešním příběhu mluví o Bohu, svém nebeském Otci a o Jeho lásce k člověku. „*Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí*“, tak začíná příběh o Božím zájmu o člověka. Bůh je ten hostitel z našeho vyprávění, který zve na slavnostní banket... Na začátku to lidé ještě netuší, ale v průběhu vyprávění je to čím dál jasnější. Něco takového přece nepodnikne člověk, takto může jednat jedině Bůh. A také to je čím dál jasnější, že se tu nemluví jenom o slavnostní večeři, nýbrž přímo o Božím království. Bůh nás miluje a ví, co potřebujeme. Vložil do našeho srdce touhu po sobě, po věčnosti, a sám ji chce naplnit. Proto

chce, abychom k Němu přišli a měli s Ním společenství. Bůh si přeje, aby lidé přijali Jeho pozvání k plnosti života. Takový je Boží plán spásy.

V našem podobenství vidíme, jak je to pozvání na hostinu stále naléhavější. Nejdříve „*pozval mnoho lidí*“, pak vzkázal pozvaným „*pojdte, vše už je připraveno*“, pak „*vyjdi rychle na náměstí a do ulic města a přiveď sem...*“ a nakonec „*vyjdi za lidmi na cesty a k ohradám a přinut' je, ať přijdou*“. V tom služebníkovi vidíme nejdříve samého Ježíše Krista, který chodil s takovým pozváním k víře, k Bohu, k novému životu po tehdejší Galileji a Judsku, od města k městu, od vesnice k vesnici... Nepodařilo se Mu získat Izrael pro Boha. Byl to jen hlouček Dvanácti, kteří s Ním zůstali a kteří pak pokračovali v tom, co jejich Mistr začal. – Teď se v podobenství říká, že nakonec jsou všechna místa u stolu obsazena. Jak se to stalo? Že by služebník přemluvil/přesvědčil pozvané a oni přišli později? Ne, hostitel sestavil nový seznam hostů, rozšířil okruh pozvaných! Pán Bůh se dokáže vždy postarat o to, aby se k daru Jeho spásy a milosti dostali ti, kteří to nejvíc potřebují a kteří ho dokážou přijmout. Vždy se najdou takoví, kteří rozpoznají svou chudobu a jsou ochotni se nechat Boží láskou obdarovat. – Nezáleží na tom, odkud kdo je a co má za sebou. V celém příběhu se nikde nerozlišuje mezi zbožnými a hříšnými, moudrými a hloupými, pilnými a línými...Existuje pouze jediné kritérium, které lidi rozděluje a na kterém záleží: všechno záleží na tom, jestli člověk Boží pozvání přijme nebo nepřijme.

3. Proč lidé nepřijímají pozvání evangelia? Máme dělat něco jinak?

Obvykle se ptáme tak, jak jsme se ptali už na začátku: proč lidé nepřijímají pozvání evangelia, proč nepřijdou do kostela a nerozhodnou se pro Ježíše Krista? Myslím, že odpověď je jednoduchá: *protože nechtějí*. Nám je to třeba líto, ale jinak s tím nic nenaděláme. Podle našeho podobenství platí i pro dnešní dobu, že Bůh se svou záchranou a pomocí v Ježíši Kristu myslel na všechny. Nikdo není předem vyloučen, pokud se nevyloučí sám. Tak se to může stát, když někdo Boží pozvání odmítne.

Mám za to, že bychom se pro další práci pro Krista měli nechat inspirovat příkladem hostitele. Sami dost často zveme ke Kristu ty, kteří jednou, podruhé odmítli a stále dokola se vymlouvají. Zveme ty, pro které jsou všechny možné věci důležitější než Bůh, věčnost, spása. Měli bychom se rozhlídnout kolem sebe a hledat další posluchače dobré zprávy jinde než dosud. Naším úkolem není přemlouvat a přesvědčovat ty, kteří přijít nechtějí, nýbrž předat pozvání dalším. Naším úkolem, úkolem církve je předávat dál Boží pozvání plné lásky a naděje: „*pojdte, vše už je připraveno!*“. Nic víc, nic méně. V tomto pozvání je obsaženo celé evangelium. Na tom není třeba nic měnit. Bůh v Ježíši Kristu vše připravil, On je ten hostitel, který zve. My jeho pozvání pouze předáváme.

Ovšem zas tak úplně jedno to není, v jaké podobě to vzácné Boží pozvání předáme. Pozvání od Boha a pozvání k novému, plnému životu by mělo být jasné, srozumitelné, plné lásky a naděje. A to je něco, čemu se potřebujeme stále nově učit. Potřebujeme se učit rozumět době a lidem. Potřebujeme se učit vyjádřit staré evangelium neotřelými pojmy. A nakonec by mělo být na nás samých vidět, že žijeme z daru Boží milosti a Božího odpuštění a že nám je s Kristem na Boží cestě dobře.

(24.4.2010 - B. Kaleta)